

МАТИЦА СРПСКА
ОДЕЉЕЊЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

ЗБОРНИК МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК
Покренут 1953.

MATICA SERBICA
DEPARTMENT OF LITERATURE AND LANGUAGE

MATICA SRPSKA JOURNAL OF LITERATURE AND LANGUAGE
Established in 1953

Главни уредници

Академик МЛАДЕН ЛЕСКОВАЦ (1953–1978)
Др ДРАГИША ЖИВКОВИЋ (1979–1994)
Др ТОМИСЛАВ БЕКИЋ (1995–1999)
Др ЈОВАН ДЕЛИЋ (2000–)

ISSN 0543-1220 | UDC 82(05)

ЗБОРНИК МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

Уређивачки одбор

Др АЛЕКСАНДРА ЦОЛИЋ ЈОВАНОВИЋ, секретар, др ЈОВАН ДЕЛИЋ,
др САЊА БОШКОВИЋ ДАНОЈЛИЋ, др СЛОБОДАН ВЛАДУШИЋ,
др БОЈАН ЂОРЂЕВИЋ, др ПЕР ЈАКОБСЕН, др МАРИЈА КЛЕУТ,
др ПЕРСИДА ЛАЗАРЕВИЋ ДИ ЂАКОМО, др ЖАНА ЛЕВШИНА,
др ГОРАН МАКСИМОВИЋ, др ДЕЈВИД НОРИС, др ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ,
др ГОРАНА РАИЧЕВИЋ, др СВЕТЛАНА ТОМИН, др РОБЕРТ ХОДЕЛ,
др ВИДА ЏОНСОН ТАРАНОВСКИ, др САША ШМУЉА

Главни и одговорни уредник

Др ЈОВАН ДЕЛИЋ, дописни члан САНУ

КЊИГА СЕДАМДЕСЕТ ДРУГА (2024), СВЕСКА 2

МАТИЦА СРПСКА

САДРЖАЈ

Студије и чланци

Др Миодраг Лома, <i>Тумачење Хелдерлинове химне На извору Дунава</i> (II)	339
Др Александра Попин, др Виолета Јањатовић, <i>Да ли реч јо себи има моћ (Хасанаџиница и Герџириџуда јоворе)</i>	361
Др Радмило Маројевић, <i>Њеџошев сџих „ОТВАРА[Ј] ЈОЈ КЊИГЕ НА ПРОРОКЕ,“ [ГВ 836] с морфолошкој и семантичкој сџановицџа</i>	375
Др Анжела Прохорова, <i>Ирационално и сџихијско у сџиваралашџиву Марине Цветџајеве (анализа елеменашџа миџа и џралоџишкој миџљења на џпримеру џојединих меџафора)</i>	391
Др Младен Јаковљевић, <i>Огрази чудовицџиној у џозном виџџиџоријанском роману: Цекил и Хајд, Слика Доријана Греја и Дракула</i>	401
Др Марија Слобода, <i>Траџом Змајевих џесничких џочешџака: забуне и оџкрића – џрилој досадашџњој реконсџрукцији</i>	419
Др Милена Владић Јованов, <i>Дисџиџијска слика цивилизације и дивљашџива у џоезији Т. С. Елиџа у деконсџрукционисџиџком џрисџиџу</i>	431
Др Горан Коруновић, <i>Еџика романа Повратак Филипа Латиновића Мирослава Крлеже</i>	447
Др Драган Бошковић, <i>Бој џоезије Десанке Максимовић</i>	469
Др Драгана Бедов, <i>Скривена џџра с Боџом – шџа крије „ново рухо“ сџарој Вучовој дела</i>	489
Др Гордана Вулевић, др Жанета Ђукић Перишић, Соња Јаничић, <i>Мухсин-ефендија и Никола: џсиходинамика ласкања и Лаканов џојам објекџа мало а</i>	503
Мср Драгана Јовановић, <i>О еџисџенцијалном немиру у џрози Момчила Миланкова</i>	517

Др Михајло Пантић, <i>Историја, култура, стварност и имажинација: карактеристике српске књижевности после пада Берлинског зида</i> (II)	535
Др Софија Матић, <i>Без осећања за њемерно и вечно: од неприродног ка немоћном у Колубарској трилогији Радована Белој Марковића</i>	549
Др Марко Аврамовић, <i>Романи Драгана Великића: од „младе српске прозе“ до књижевности сећања</i>	567
Др Немања Каровић, <i>Епична женска фигура, јунокрвна лирска јунакиња или име без бића: ко је Вера Павладољска?</i>	589
Др Владан П. Бартула, др Миљан Б. Попић, <i>Жарко Видовић: професор, мислилац и сведок епохе</i>	609

Испраживања

Ђорђе Перић, <i>Женске подручнице о моди, рејка врста наше усменој истиница и подрубливи стихови међанкама неких места као посебна врста именица у фонду неисражених и заборављених српских речи</i>	625
--	-----

Прикази

Мср Растко Лончар, <i>О нашем изузетном романстичарском истнику</i>	649
Мср Јелена Филиповић, <i>Модерна и инспиративна јумачења Лазе Костића</i>	652
Мср Владимир Папић, <i>Изван граница моћности – на подручјима фантастике</i>	655
Мср Милица Софинкић, <i>Од услађеног до инвентивног: расветљавање сонета у модерној и савременој српској поезији</i>	658
Др Бранко Вранеш, <i>На Џојсовом прагу</i>	660
Др Ана Козић, <i>Лейота пријаведне прозе Милице Јанковић</i>	662
Др Драган Хамовић, <i>Бици и њеваји</i>	665
Др Часлав Николић, <i>Мотив средњоевропске и јужноевропске културе</i>	668
Др Милица Ђуковић, <i>Триптих о савременој српској прози</i>	672
Мср Сања Перић, <i>Изазови завештани и борба за идентитет</i>	676
Др Луна Градишћак, <i>Триптих или лајиница? Није свеједно – о књизи Синице Стефановића</i>	681
Мср Александра Шекеровић, <i>Ка свеобухватном поимању збирних именица</i>	686

Упутство за припрему рукописа за штампу	693
---	-----

Contents	699
--------------------	-----

сти, језика и културе у другу књижевност, у други језик и другу културу. Нашавши се на свакој од књижевно-језички-културно различитих страна, Јелена Марићевић Балаћ изградила је вишедимензионалну студију, подједнако релевантну за све три књижевности. Као у некој врсти словенске критичке призме, у монографији *Ка осмеху Европје: Савремено српско, пољско и чешко ђесништво у компаративном кључу* уистину је реч о потреби за европском мером нашег, српског, књижевног саморазумевања. Увезујући три словенске песничке културе, ауторка је успела да покаже и шта је то у књижевном смислу незаобилазно што Европа, као најбоље себе саме, може да нађе читајући српске, пољске и чешке песнике. Пред нама се нашао сјајан текст компаратистичког истраживања, чији резултати не зраче само у димензији науке о књижевности, већ се распростиру кроз област филологије у целини, те културолошких студија.

Др Часлав Николић
Универзитет у Крагујевцу
Филолошко-уметнички факултет
Катедра за српску књижевност
caslav.nikolic@filum.kg.ac.rs

UDC 821.163.41-95(049.32)

ТРИПТИХ О САВРЕМЕНОЈ СРПСКОЈ ПРОЗИ

(Марко Недић, *Поеиички изазови и групи оілеги*, Нови Сад: Академска књига, 2023, 306 стр; Марко Недић, *Криички оіиси: оілеги о српској прози*, Нови Сад: Академска књига, 2020, 249 стр; Марко Недић, *Повраиак ђричи: оілеги о савременој српској прози*, Нови Сад: Академска књига, 2017, 260 стр.)

Није тако чест случај да се један проучавалац књижевности са идентичним успехом и аналитичким дометима бави српском литературом трију векова (деветнаестог, двадесетог и двадесет првог века). Књижевнокритички и књижевноисторијски опус Марка Недића сведочи о плодносној кореспонденцији између доследног праћења актуелне продукције и богатог увида у стваралаштво које је овим писцима претходило. Свестрано и суверено познавање развојних токова савремене српске књижевности, продоран и самосвојан увид у њене морфолошке, генолошке, семантичке и стилске карактеристике, мапирање преображаја и (ре)структурирања прозног израза, његових стилских и тематско-мотивских регистара, са јасном свешћу како о поетичким својствима тако и о целини друштвено-историјског и културолошког контекста настанка и рецепције анализираних остварења, представљају методолошке и херменеутичке специфичности Недићевих научних монографија *Поеиички изазови и групи оілеги*, *Криички оіиси* и *Повраиак ђричи*. Аналогно *Оишћу* Славка Гордића и његовој хронолошкој инверзији, тј. приказу збивања од октобра 2000. до октобра и ране јесени 1997. године (I: 151)¹, научни триптих Марка Недића (који обједињује исти предмет проучавања – савремена

¹ Римским бројевима биће обележене монографије, према хронолошком редоследу настанка и публикација (I – *Повраиак ђричи*, II – *Криички оіиси*, III – *Поеиички изазови и групи оілеги*), а арапским – бројеви страница са којих је цитат преузет.

српска проза, и исти издавач – Академска књига из Новог Сада) биће представљен идентичним инверзним редоследом, почевши од монографије *Поейички изазови и друџи ојлеги* (која ће бити у фокусу испитивања), уз уважавање тематских и методолошких спона са двема монографијама које су јој претходиле, а са којима чини кохерентну троделну целину. Будући да је аутор прибегао трипартитној парцелацији најновије књиге на поетички, интермедијални и књижевнокритички одсечак (који су насловљени *Поейика, рецейиџа, Жанровски додир* и *Крийички ойиси*), може се приметити да се у целокупном Недићевом раду, на тематском плану, издавају такође три тежишта, у која спадају: антидогматска и полиперспективна визија рецентног прозног стваралаштва, подробна анализа многоструких жанровских прожимања и(ли) специфичности, и најпосле – поверење у причу као дискурзивног обележја већег броја интерпретираних дела, али и присног избора по сродности тумача чији научни рукопис одликује истоветна приврженост причи и причању, плуралним, испреплетеним, међусобно повезаним, мозаички устројеним наративима, у чијем се сложенем укрштају одражава идеолошка и стилскопоетичка комплексност минулог столећа, рефлектована на садржински и структурни план протумачених романа, збирки приповедака, приповедачких венаца и збирки прича.

Пишући о наративним портретима писаца, ликовних критичара и историчара уметности, филозофа, каменоресца, монаха у књигама *Писци мога века, Пријатељи и Пријатељи мога века* Добрице Ћосића и издвојивши интелектуални кружок који се окупљао у Симиној улици бр. 9а у Београду (групу тзв. „симиноваца“), међу којима су били Борислав Михајловић Михиз, Војислав Ј. Ђурић, Дејан Медаковић, Живорад Стојковић, Војислав Кораћ, Стојан Суботин, Михаило Ђурић, Петар Омчикус, Бата Михајловић, Павле Ивић и други, за које су карактеристичне биле борба за слободу мишљења и демократизацију друштва, Марко Недић уједно је оцртао контуре властитог аутопортрета, као научника којем су идеолошки диктат, нетолеранција и неслобода страни и несвојствени, при чему се у оцени Ћосића као антидогматског и неконформистичког духа, отвореног за дијалог и сарадњу, вазда срдечног и искреног у приступу (III: 132) препознају премисе Недићевог научног метода и интелектуалног хабитуса. Незазорно антидогматске, отворене за схватање дивергентних поетичких и идеолошких профила, интерпретације Марка Недића, убедљиве и динамичне, кадре су да изнедре како макропортрет бурног (индивидуално и колективно трагичног и прекретничког) двадесетог века, тако и низ микропортретних, пластично изведених ликова писаца хетерогених поетика, наративних поступака и језичко-стилских преференција.

Издавањем разноликих бинарних опозиција Марко Недић посведочио је о постојаном отклону од једнодимензионалног сагледавања протумачених дела, као и о тенденцији успостављања веза између структуралног макроплана и микроплана (на нивоу композиције и тематских аспеката), односно на плану егзистенцијалних домена и модуса саморазумевања како појединачних књижевних јунака (репрезентаната индивидуалних судбина), тако и српског национа (као колективног јунака) у целисти. О овоме понајбоље сведоче опозиције мелодрама: историјска драма, лични: колективни план у остварењу *Свети Георгије убија аждаху* Душана Ковачевића као драмској адаптацији ненаписаног романа, или дијалектика колективног и индивидуалног начела у конституисању прозног и драмског опуса Слободана Стојановића, те удвајање времена, постојање двојстава и паралелизама међу ликовима Стојановићевог „акварел-романчића“ *Девојка са лампом*, односно оштро супротстављање предратног, грађанског с једне и окупацијског доба с друге стране, али и повезивање појединачног и колективног трагичног искуства у роману *Судбине* Мирослава Поповића. Исто тако, каталог опозитних парова, издвојених бритком и продорном херменеутичком оптиком Марка Недића употпуњавају разлучивање

(са тенденцијом повезивања и прожимања а не раздвајања) унутрашње и спољашње стварности, односно осећајног и интелектуалног дела људског бића (I: 154), тј. „емотивног и медитативног, дескриптивног и наративног језика, метафизичко-филозофских и аутопоетичких слојева текста“ (I: 158) у исповедно-рефлексивној, лирској прози Славка Гордића (какву чине *Друго лице*, *Ойић* и *Руб*), или сродан поступак повезивања диспаратних поетичких модалитета – модерно исказаног осећања књижевне материје и окренутости завичајној тематици, топонимији и лексици – у „семољској трилогији“ (*Семољ ѿри*, *Семољ земљи* и *Семољ људима*) Мира Вуксановића (I: 169), као и спајање традиционалних и модерних (II: 139) елемената у прози Милана Кашанина, који се препознају у одликама „модерног као израза нужних промена и динамике књижевности и уметности послератног времена, и традиционалног као знака трајних уметничких вредности ранијих времена“ (Исто), све до разликовања цивилизације кристала (кристалне цивилизације), карактеристичне за западњачки начин мишљења и деловања, из које, према мишљењу Живојина Павловића произилази мушки животни принцип, и цивилизације аморфије (аморфне цивилизације), карактеристичне за источњачки начин мишљења и живота, из које произилази женски животни принцип (III: 68–69), при чему се управо на нашем културном простору ова два модела успешно обједињују. Уважавање, издвајање и интерпретирање бинарних опозиција одлике су полиперспективног приступа Марка Недића, захваљујући којем се потпуније, прецизније и из више углова анализира српска проза друге половине двадесетог и првих двеју деценија двадесетог века.

Такође, када пише о негативном ставу према догматском типу комунистичког понашања, према догматском типу комунисте у рату и догматском типу комунисте уопште, који је уткан у први роман Добрице Ћосића *Далеко је сунце*, или када расветљава недогматску перспективу у роману *Преживећии до суиџа* Гроздана Олујић, као и његов идеологијом неусловљен приказ народноослободилачког покрета или ироничну дистанцу спрема револуционарне песме „На земљи рај нас чека“, Недић суптилно али јасно разоткрива властито етичко и херменеутичко становиште, које је суштински и изразито недогматско, са широким и непролазно вредном хуманистичком основом.

Поред полиперспективизма, антидогматизма и слободног расуђивања о друштвеним питањима и њиховим литерарним транспозицијама, у монографијама Марка Недића налазе се луцидне анализе жанровских прожимања прозног дискурса са елементима драме, телевизијских и филмских форми. У фокусу Недићевих истраживања опстојавају пре свега атипичне књижевне појаве, неуобичајене, особене литерарне чињенице, како на плану генологије (насупротив чешћим случајевима транспонована прозног у драмски жанр, за који су се определили нпр. Слободан Селенић претварајући роман *Пријатељи* у драму *Косанчићев венац* 7, Слободан Стојановић који је од романа *Учић* начинио истоимену телевизијску серију, Милован Витезовић чији је роман *Чараје краља Пејтра* адаптиран у сценарио за филм *Краљ Пејтар први* или Душан Ковачевић који је замишљени роман *Свети Георије убија аждаху* остварио прво као драму, потом и филм, Недић се опредељује да интерпретативу пажњу поклони рејем, несвакидашњем примеру измене драмског у романескни облик, па ће се тако окренути тумачењу романа *Од Оињене до Блаје Марије* Јована Радуловића, насталом од нереализоване телевизијске драме чији је радни наслов био *Полача–Оквил*), тако и на плану тематике (поред семољске трилогије, везане за дурмиторско-морачки крај у Црној Гори, Недићева анализа обухвата уједно и наративне портрете Сомбораца, урбани амбијент и формативни период изградње једне личности у књизи *Повраћак у Раванброд* Мира Вуксановића).

Каталогу међужанровских облика које Марко Недић тумачи неопходно је припојити специфичан прозни жанр, чијом се генезом у протежном дијакхронијском луку (од прве до осме деценије двадесетог века) овај аутор предано бави, а то би био венац приповедака или приповедачки венац (циклусна или интегрална проза), чији су фактори обједињавања садржани у јединственом хронотопу, особеној позицији наратора, заједничкој мотивацији и идеји наративне целине, док би репрезентативно остварење било *Кућа на осами* Иве Андрића (за коју Недић изналази поетичке подстицаје у светској и српској литератури), или пак *Рани јаги* Данила Киша, дело на међи збирке кратких прича и слободније компонованог, фрагментарног романескног облика, које аутор *Криптичких ојиси* пореди са *Причањима Вука Дојчевића* Стефана Митрова Љубише, са којима Кишово дело кореспондира на нивоу жанра, приповедног поступка, честе смене интонативних регистара и тематских опредељења, као што ће у збиркама *Баволи долазе* и *Вук и звоно* Миодрага Булатовића Недић уочити инклинирање ка жанру приповедачког венца али донекле и већи степен самосталности засебних наратива обухваћених наведеним збиркама који истовремено омогућава и њихово сагледавање у кључу засебних књижевних структура. Завидан је, дакле, значај анализа венца приповедака у српској књижевности двадесетог века, као међужанровске форме, на коју постојано и суверено указује овај историчар књижевности и пажљиви тумач најширег спектра карактеристика актуелне српске литерарне продукције.

Такође, поред тога што се монографије Марка Недића повезују у троделне целине (триптихе), његове анализе усмеравају се неретко на трилогије, посебно оне у којима доминира тема завичаја. Тако, поред семољских азбучних завичајних романа Мира Вуксановића, Недић пажњу посвећује „славонској трилогији“ Драга Кекановића (романима *Поштомак сјена*, *Ивањска ноћ* и *Рибља сјаза*), у којој поред необичних, живописних карактера књижевних јунака, породичних односа, лајт-мотива (лов на јелена, лов на вепра, трка побеснелих коња, колиба на рубу шуме у којој се одвија значајан део фабуларног тока, пси као катализатори догађања у лову, старци као симболи пролазности), детаљно тумачи модусе пишчеве литерарне обраде трагичних историјских збивања у Пожешкој котлини, у западној Славонији, са мотивом изгубљеног завичаја и нестанка српског народа овог поднебља као семантичким тежиштима Кекановићевог прозног рукописа. Иако није у питању трилогија, тему завичајног (шумадијског) простора као кључног топоса прозе Данка Поповића Недић издваја кад пише о *Књизи о Милутићу*, док ће потрагу за идентитетом главне јунакиње романа *Дивље семе* Гроздане Олујић Недић приказати као својеврсну потрагу за родитељима који би симболизовали исконску и суштински значајну потрагу за завичајем, парадигматичну како у времену настанка, тако и доцније, будући да, према запажањима саме књижевнице „расељених, одбачених и изгубљених у нашем времену има далеко више него што их је у данима настанка *Дивљеј семени* било“ (II: 203). С друге стране, завичај самог Марка Недића препознаје се у причи, као повлашћеној одлици главнине анализираних, триптихом обухваћених дела.

Конечно, на основу свих анализа обједињених монографијама *Поептички изазови* и *дружи ојлеги*, *Криптички ојиси* и *Поврашак иричи* може се закључити да Марко Недић постмодернистички поступак „приповедања поетике“ сагледава из угла теорије рецепције, односно као технику неподесну да савремену прозу приближи већем броју читалаца, док решење изналази у повратку основи читавог наративног универзума – у повратку причи – уметнички успелој и релевантној, попут оне у прози Живојина Павловића, у којој је прича „јака, компактна“, „добра, узбудљива“ и изузетно важна (било да је обрађен догађај из стварности или маште), поткрепљена аутопоетичким ставом самог аутора, према чијем мишљењу „Романи

који се лишавају приче одричу се битне и основне особине приповедања, а то је репродукција догађања. А сам чин репродукције догађања [...] јесте чарање.“ (III: 64), односно Недић као рецепцијски продуктивно види „наглашено поверење у причу као изворни и најстарији облик књижевности“ (III: 157), остварен нпр. у збирци прича *Ојирчао* Слободана Стојановића, аутора чије се књиге, упечатљивих ликова и сликовитих прозних приказа, ослањају претежно на занимљиву и сложену животну причу.

Будући да су рат, идеолошка репресија, однос уметности и стварности, вечна љубав и историјска збивања универзалне (али и специфично националне) теме српске прозе двадесетог века, драгоцени су Недићеви увиди у уметничке домете и одлике стваралаштва Драга Кекановића „српског писца, рођеног у Хрватској“, као што се у окренутости наративним поступцима, мозаичкој композицији и асоцијативно уланчаним малим формама Радована Белог Марковића препознаје Недићева потреба за причом у њеном рудиментарном, најједноставнијем и најкомуникативнијем облику.

Српској прози књиге дубоке оданости, монографије Марка Недића представљају несумњив допринос науци о књижевности, драгоцен путоказ за снажање у динамичном и хетерогеном књижевном али и друштвеном пољу које је ова дела изнедрило. Замашног обима и велике вредности, књиге Марка Недића сведочанства су атипичног, аутохтоног стваралачког жара и преданости изабраној области истраживања, показатељи јединствене кореспонденције између квалитетних, естетски успешних наративних остварења и научне мисли која их прати, вреднује и усмерава. Отклон од идеолошког диктата и политиком усмереног стваралаштва, склоност ка преиспитивању уврежених, наметнутих оцена и судова, успостављање властитог аксиолошког система и неговање индивидуалног, препознатљивог ауторског гласа трајна су обележја поетички изазовне, књижевноисторијске и књижевнокритичке *приче* Марка Недића.

Др Милица В. Ђуковић

Институт за књижевност и уметност

Краља Милана 2, 11 000 Београд, Република Србија

tiskicvet38@gmail.com

UDC 821.163.41-4(049.32)

ИЗАЗОВИ ЗАВЕТНОСТИ И БОРБА ЗА ИДЕНТИТЕТ

(Слободан Владушић, *Завет и Меџолополис*, Битије, Нови Сад, 2023, 277 стр.)

Нова књига Слободана Владушића, писца, професора, књижевног критичара и теоретичара, сачињена је од публицистичких текстова објављиваних последњих година, махом у часопису *Печай*. Веран сопственом убеђењу да публицистичке књиге треба писати као романе, аутор није представио читалачкој публици зборник или скуп текстова повезаних истим тематско-мотивским језгром и стилем писца. Схвативши да би таква књига била „без главе и репа“, он додаје и главу, и реп, у виду пролога и епилога који су у овој књизи објављени први пут. Следећи изокренути логику својственог Меџолополиса, пролог можемо схватити као *реп*, а епилог као *главу*. Суштина Меџолополиса представља оно што човек данашњице вуче са собом

Рецензенти

Др Јосип Бабић
Филозофски факултет у Осијеку

Др Тихомир Брајовић
Филолошки факултет у Београду

Др Драгана Вукићевић
Филолошки факултет у Београду

Др Владислава Гордић Петковић
Филозофски факултет у Новом Саду

Др Јован Делић
Филолошки факултет у Београду

Др Горан Максимовић
Филозофски факултет у Нишу

Др Михајло Пантић
Филолошки факултет у Београду

Др Горана Раичевић
Филозофски факултет у Новом Саду

Зборник Матице српске за књижевност и језик излази годишње трипут,
у три свеске, које чине једну књигу.

Редакција 2. св. LXXII књиге Зборника Матице српске за књижевност и језик
закључена је 10. августа 2024. године.

Штампање је завршено октобра 2024.

Издаје Матица српска, Нови Сад

www.maticasrpska.org.rs
e-mail: zmskj@maticasrpska.org.rs

За издавача:
Проф. др Драћан Сџанић
председник Матице српске

Стручни сарадник: *мср Милена Кулић*

Секретар Уредништва: *др Александра Цолић Јовановић*

Лектор и коректор: *др Маја Сџокин*

Технички уредник: *Вукица Туцаков*

Слова за корице израдио: *Драћан Вишњекруна*

Тираж: 300

Компјутерски слог: Владимир Ватић, ГРАФИТ, Петроварадин

Штампање Зборника Матице српске за књижевност и језик помогло је
Министарство културе и информисања Републике Србије
Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије

Штампа: Сајнос, Нови Сад

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
80+82(082)

ЗБОРНИК Матице српске за књижевност и језик /
главни и одговорни уредник Јован Делић. – 1953, књ. 1– .
– Нови Сад : Матица српска, 1954– . – 24 cm
Три пута годишње.

ISSN 0543-1220

COBISS.SR-ID 9627138